

[Justitsministeren]

strering skal godkendes efter en nøje procedure foretaget af politiet. Jeg er enig med hr. Wilhjem i, at det, han troede var gældende ret, ikke var ganske rimeligt, og derfor er det ændret for nogle måneder siden.

Advarsler i anledning af overtrædelser af lov om euforiserende stoffer ryger i efterforskningsregisteret og ikke i afgørelsesregisteret, således som hr. Wilhjem siger.

Endelig siger hr. Wilhjem, at man aldrig kommer i kriminalregisteret, uanset hvilke bestræbelser man gør sig, når det drejer sig om overtrædelse af selskabsskatte- eller boliglovgivningen. Det er heller ikke rigtigt. Disse overtrædelser registreres i efterforskningsregisteret, hvis det drejer sig om afgørelser med bøder på 800 kr. eller derover.

Jeg tager kun dette som udtryk for, at der altså er nogle fejl i fremsættelsen, som kan gøre det rimeligt, at man orienterer retsudvalget herom og tager drøftelserne på grundlag af de korrekte oplysninger.

Alt i alt må jeg derfor sige, at jeg ikke synes, det er sandsynliggjort, at der i de senere år er sket en nedbrydning af retssikkerheden. Vil det kunne sandsynliggøres, skal jeg naturligvis være den første til at medvirke til, at denne retssikkerhed genoprettes, men jeg tror ikke, det vil blive en aktuel opgave.

Jeg kender naturligvis godt citatet fra Hørup om, at man har pligt til at have mistillid også til dommerne i ens eget land. Men pligten til at have mistillid og være kritisk kan jo også tages for bogstaveligt. Hvis pligtfølelsen medfører, at man kommer med nogle lovforslag, der er udtryk for, at man ikke har foretaget en fair og afbalanceret vurdering af den indsats, som dommerne og politiet udøver, så tror jeg ikke, det er i Hørups ånd. Det, han mente, var, at vi ikke skal rette os efter nogen og tro på nogen, blot fordi de har autoritet, og det er jeg ganske enig i. Men derfra og så til generelt at sige, at domstolene altid er følgagtige, at politiet stort set ikke varetager retssikkerhedsmæssige interesser, er meget langt, og jeg synes, det giver udtryk for en holdning, som ikke er ganske rimelig over for disse grupper af medborgere.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ministeren er da i hvert fald nødt til at indrømme, at der nu registreres mere om vo-

res lovlige politiske virksomhed, og det kan i hvert fald aldrig være nogen forbedring af retssikkerheden. I øvrigt kan vi jo gemme denne diskussion til senere.

Hvad angår varetægtsfængsling, vil jeg i hvert fald mene, det er nødvendigt, at vi kommer dertil, at samfundet ikke kommer til at skylde en borger noget frihed, og vi har haft for mange tilfælde af, at man har varetægtsfængslet folk, der bliver frikendt, eller som ikke får så høj en straf, som deres varetægtsfængsling har varet, også med isolation.

Endelig den konkrete begrundede mistanke ved fotografering. Jeg tvivler skam ikke om, at man kan finde et sted at begrunde det, men det er et spørgsmål om, hvordan man bruger reglerne, og når vi er nået dertil, at det gælder en demonstration, som socialdemokratiske organisationer står bag, må vi konstatere, at vi alle er under mistanke. Når man altså kan fotografere ved en demonstration, som selve regeringspartiets organisationer står bag – og det var formentlig især regeringspartiets folk – og det er rimeligt, at man gør det, selv om det fandt sted efter Byggersagen, så er der jo ingen grænser, så må vi alle være under mistanke. Jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det er svært mange år siden, socialdemokratiske organisationer har været en konkret fare for noget etableret i Danmark.

Wilhjem (VS):

Ministeren fandt ikke, der var noget belæg for at tale om, at retsbeskyttelsen og retssikkerheden var noget på retur på disse områder; det er vi så bare uenige om. Det tyder på, at ministeren er meget tilfreds med de eksisterende tilstande – det er jo næsten en følgesygdom ved at være et regeringsparti flere menneskealdre, at man får den indstilling.

Hvad angår varetægtsfængsling, og hvordan det har udviklet sig, skal vi da ikke glemme, at de forslag, der blev stillet i 1978, allerede på det tidspunkt af kompetente folk – jeg tænker på folk fra kriminalistisk institut – blev bedømt og vurderet som forslag, der ikke ville medføre en indskrænkning i varetægtsfængslingen, men tværtimod sandsynligvis en lille udvidelse. Når det faktisk er det, der sker, bør man ikke stedigt holde fast ved, at man lavede en god reform i 1978,